

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: M.Z.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Praha 2, Slezská 36*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.1.2015, čj. MV-78858-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29.1.2015, čj. MV-78858-3/SO-2013, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 18.399,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petra Novotného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29.1.2015 čj. MV-78858-3/SO-2013 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 2.5.2013, čj. OAM-3002-22/DP-2013 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), na základě kterého byla zamítnuta podle § 46 odst. 1 s odkazem § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České

republiky za účelem zaměstnání. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 8.4.2015 čj. 57 A 20/2015-25, byl žalobě přiznán ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen s.ř.s.*) odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. Žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen „správní řád“*), neboť správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce zdůraznil, že nebyl pouze účelově zapsán jako jednatel obchodní společnosti MARKODEX I.V. s.r.o., IČ 247 62 636, a že se na jejím podnikání nepodílel. Dle žalobce byly splněny všechny zákonné podmínky pro vyhovění podané žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání ve společnosti SALVIR GRANT s.r.o. Správní orgány obou stupňů argumentují zejména samotnou výpověď žalobce, když však účelově interpretují její obsah v jeho neprospěch. Žalobce ve výpovědi podrobně popsal svou činnost ve společnosti MARKODEX I.V. s.r.o., uvedl předmět jejího podnikání, byl schopen popsat její personální složení společnosti a dělbu činností mezi jednotlivými jednatelem s tím, že hlavní slovo měl s ohledem na předchozí vzájemnou dohodu jednatelů pan R.R., přesně a konkrétně uvedl, co měl on sám ve společnosti na starosti, jakým způsobem za společnost jednal a s kým dalším v rámci společnosti spolupracoval. S ohledem na uvedené označil žalobce za nepravdivý závěr správních orgánů, že v předmětné společnosti žádnou činnost fakticky nevykonával. Správní orgány obou stupňů z výsledku žalobce dovozují závěry, jež prokazatelně nekorespondují s jeho vyjádřeními ve věci. Žalobce považoval za nezákonné, aby byl za svou účast v předmětné obchodní společnosti sankcionován neudělením povolení k pobytu za účelem zaměstnání, když se svou účastí ani faktickou činností ve společnosti nedopustil žádného nezákonného jednání. Správní orgány obou stupňů si navíc i přes relativně obsáhlé odůvodnění svých rozhodnutí neopatřily všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu, ale svou pozici si výrazně usnadnily de facto pouze hodnocením výpovědi žalobce. Nevyvinuly dostatečnou snahu o důkladné zmapování obchodní činnosti a aktivit společnosti MARKODEX I.V. s.r.o., a to ze všech dostupných zdrojů, zejména výpovědi dalších jednatelů, případně společníků této společnosti. Žalobce se nedopustil nezákonného jednání ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, když si kromě pokračující účasti v uvedené společnosti našel ještě jiný zdroj obživy, a to v rámci zaměstnaneckého pracovního poměru ve společnosti SALVIR GRANT s.r.o. a požádal o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání v této společnosti. Dle žalobce proto nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, a to zejména s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, o němž bylo rozhodnuto na základě neúplné důkazní situace.

4. Dále žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat jak soukromé zájmy účastníka správního řízení, tak i soukromé zájmy osob, které by mohly být rozhodnutím správního orgánu dotčeny. Veřejný zájem je neurčitým právním pojmem, který má být při aplikaci vykládán a používán správním

orgánem striktně s ohledem na základní ústavní zásady a ústavní limity výkonu veřejné správy. Pro aplikaci pojmu veřejného zájmu musí být tedy dána zřejmá intenzita zájmu na jeho aplikaci a nelze jej používat nahodile a svévolně. Ústavní soud k této otázce uvádí (Pl.ÚS 24/04), že: „*veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit*“. V souladu s uvedeným žalobce spatřoval pochybení správních orgánů v nesprávné aplikaci § 174a ZPC, podle kterého má správní orgán posuzovat, zda bude mít jeho rozhodnutí za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince. V této souvislosti správní orgány obou stupňů konstatovaly, že v průběhu správního řízení nebyly žádné takové skutečnosti prokázány, když žalobce je svobodný a bezdětný, přičemž nejsou známy žádné vazby žalobce na území ČR, které by byly zamítavým rozhodnutím o žádosti zpřetrhány. Postup správních orgánů obou stupňů tak zcela ignoruje současnou katastrofální situaci v domovské zemi žalobce, tj. na Ukrajině, kde probíhá otevřený válečný konflikt a je vyhlášena všeobecná mobilizace. Na základě tohoto stavu se žalobce důvodně obává o svůj život, neboť by velmi pravděpodobně byl nasazen do válečných operací, jež si každý den vyžadují minimálně desítky mrtvých. Je tak zřejmé, že napadené rozhodnutí má v rozporu se závěry správních orgánů za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, když fakticky zcela ignoruje aktuální vyhrcovanou situaci v domovské zemi žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že se žalobní námitky shodují s námitkami odvolacími, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

6. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání.

7. Žaloba je důvodná.

Skutkový základ věci

8. Žalobce podal dne 21.3.2013 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Dle žádosti byl zaměstnán u společnosti SALVIR GRANT s.r.o., byl svobodný a jeho příbuzní (matka, otec, sestra) žili na Ukrajině. Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účasti v právnické osobě s platností od 16.8.2011 do 27.2.2013, a to na základě výkonu funkce jednatele ve společnosti MARKODEX I.V. s.r.o. Žalobce tedy žádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.

9. Prvostupňový správní orgán provedl dne 22.4.2013 výslech žalobce za přítomnosti jeho právního zástupce (protokol čj. OAM-3002-20/DP-2013). Na základě výpovědi žalobce pak výrokem prvostupňového rozhodnutí rozhodl: „*žádosti o vydání nového povolení za jiným účelem se nevyhovuje a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje podle ust. § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“ Touto překážkou bylo zjištění, že žalobce, který pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, byl v době účinnosti povolení od 16.8.2011 do 27.2.2013 pouze účelově zapsán jako jednatel společnosti MARKODEX I.V. s.r.o., aby mu byl povolen pobyt na území České republiky a činnost jednatele skutečně nevykonával (neboť společnost MARKODEX I.V. s.r.o. nezveřejňovala účetní závěrky od roku 2010, měla zapsáno v obchodním rejstříku 18 jednatelů cizí národnosti, žalobce se nepodílel na činnostech jednatele, nevystupoval za společnost navenek). Dle prvostupňového správního orgánu tak neplnil účel pobytu (účast v právnické osobě), pro který mu byl pobyt povolen, a tato závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC bránila vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Žalobce zároveň pracoval jako zaměstnanec na základě pracovního povolení, a to u společnosti SALVIR GRANT s.r.o.

10. V odvolání podanému proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uplatnil námitky obdobné, které později učinil námitkami žalobními. Namítal, že se nedopustil nezákonného jednání, pokud si kromě účasti ve společnosti MARKODEX I.V. s.r.o. našel i jiný zdroj obživy v rámci zaměstnaneckého poměru u společnosti SALVIR GRANT s.r.o.

11. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu uvedla, že prvostupňový správní orgán provedl ve smyslu § 169 odst. 2 ZPC výslech žalobce za účelem zjištění skutečného stavu ve věci. Z výslechu byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti pro vydání meritorního rozhodnutí a nebylo nutno provádět další dokazování. Pokud měl žalobce za to, že se prvostupňový správní orgán nedostatečně vypořádal s otázkou skutkového stavu, měl v prvostupňovém řízení navrhnout doplnění dokazování. Za nedůvodnou označila žalovaná námitku účelové interpretace výpovědi žalobce v jeho neprospěch, neboť prvostupňový správní orgán pouze shrnul vyjádření žalobce v rámci výslechu a dospěl k závěru, že žalobce neplnil účel pobytu, pro který byl tento pobyt na území České republiky povolen. K námitce, že žalobce kromě činnosti jednatele pracoval v pracovním poměru a tím se nedopouštěl protiprávního jednání, žalovaná uvedla, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí nijak nehodnotil pracovní poměr žalobce u společnosti SALVIR GRANT s.r.o., ale žádost žalobce byla zamítnuta pro nevykonávání funkce jednatele u společnosti MARKODEX I.V. Dle žalované bylo z provedeného dokazování a zejména z výslechu žalobce jednoznačně zjištěno, že po celou dobu svého posledního povoleného dlouhodobého pobytu na území České republiky, tj. v období od 16.8.2011 do 27.2.2013, neplnil účel pobytu, pro který mu byl tento dlouhodobý pobyt povolen. Žalovaná tento závěr opírala o vyjádření žalobce v průběhu výslechu, že jeho činnost jako jednatele pro obchodní společnost MARKODEX I.V. s.r.o. spočívá ve vyhledávání nemovitostí přes internet či inzeráty v novinách, přičemž této činnosti se věnuje pouze o víkendech. Dále o skutečnost, že žalobce nevěděl, na základě jakého právního titulu vykonává funkci jednatele v předmětné obchodní společnosti, nemá kompetenci uzavírat obchodní smlouvy jménem této obchodní společnosti, nezná hospodářské výsledky společnosti a neví, zda společnost zveřejňuje ve Sbírce listin účetní závěrky. V té souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011- 81. Dle žalované byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, a to podle § 46 odst. 1 s odkazem na

§ 56 odst. 1 písm. j) ZPC, když v rámci správního řízení byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince spočívající v tom, že od 16.8.2011 do 27.2.2013 neplnil účel povoleného pobytu na území České republiky tj. účel podnikání – účast v právnické osobě. Žalovaná dále ve smyslu § 174a ZPC uzavřela, že nebude zamítavě napadené rozhodnutí nepřiměřeně z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť byl svobodný, jeho příbuzní žili na Ukrajině a nebyly známy žádné jeho vazby na území České republiky.

Právní hodnocení

12. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*

13. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

14. Prvostupňový správní orgán dospěl v odůvodnění svého rozhodnutí k závěru, že „*po celou dobu posledního povoleného pobytu na území České republiky účastník řízení neplnil účel pobytu, pro který mu byl tento dlouhodobý pobyt povolen, neboť z výpovědi účastníka řízení dle názoru správního orgánu I. stupně vyplynulo, že v obchodní společnosti MARKODEX I. V. s.r.o. byl zapsán jako jednatel pouze účelově, což bylo správním orgánem I. stupně shledáno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., která brání vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.*“ Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí se závěrem prvostupňového správního orgánu ztotožnil a odvolací námítku žalobce, že nebyl prvostupňovým správním orgánem zjištěn ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti a že přijaté řešení neodpovídá ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu okolnostem daného případu, hodnotil jako nedůvodnou, opíraje se o důkaz, dle jeho názoru stěžejní, o výslech žalobce jako účastníka řízení.

15. Úkolem soudu proto bylo posoudit, zda v daném řízení nebylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, podle něhož *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

16. Podstatným pro posouzení důvodnosti této žalobní námítky je obsah výpovědi žalobce jako účastníka řízení, o kterou opřely správní orgány obou stupňů svůj závěr o neplnění účelu dosavadního povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě a tím o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce ve výpovědi uvedl, že poslední dlouhodobý pobyt na území České republiky má povolený za účelem výkonu funkce jednatele ve společnosti MARKODEX I.V. s.r.o. Z výkonu činnosti jednatele v této společnosti měl příjem 5.000,- Kč měsíčně (finanční prostředky mu vyplácel v hotovosti další jednatel společnosti pan R.R. v hotovosti). Zároveň pracoval jako pekař v zaměstnaneckém poměru na základě pracovní smlouvy u společnosti SALVIR GRANT

s.r.o. (pracovní povolení vystavená úřadem práce jsou součástí správního spisu), kde pracoval každý den (40 hodin v týdnu). Pro společnost MARKODEX I.V. s.r.o. vyhledával levné byty k pronájmu, následně zavolal vlastníkům bytů, získané informace pak předal panu R.R. či panu R.M., kteří uzavírali příslušné smlouvy. Uvedl výši základního kapitálu společnosti MARKODEX I.V. s.r.o., osoby dvou hlavních společníků společnosti, včetně výše jejich obchodního podílu, uvedl předmět podnikání společnosti, uvedl, že je jednatelem společnosti od jejího založení, ke spolupráci došlo na základě dohody s panem R.R., výplata 5.000 Kč měsíčně mu byla poskytována na základě této dohody, a to i pokud žádný kontakt nesjednal, nevěděl, zda s ním byla smlouva o výkonu funkce jednatele sepsána písemně. Pro společnost MARKODEX I.V. s.r.o. stále něco hledá, dělá pro ni i o víkendech. Uvedl počet jednatelů ve společnosti, jména některých jednatelů a dělbu činností mezi jednatelem. K dotazu, zda by věděl, zda firma zveřejňuje na internetu hospodářské výsledky ve sbírce listin, žalobce uvedl, že neví. Uvedl, že účetnictví vedou pan R. a pan M. Správní orgán I. stupně provedl v rámci tohoto ústního jednání podle § 53 odst. 6 správního řádu důkaz listinou a žalobci předložil čestné prohlášení jednatele společnosti MARKODEX I.V. s.r.o., které žalobce označil jako listinu, kterou podepsal. Uvedl, že má ještě jednu dohodu, podle které je mu vyplácena odměna. Uvedl, že na území České republiky nemá rodinné příslušníky, zbytek jeho rodiny žije na Ukrajině.

17. V řízení o žádosti je dán rámec dokazování tvrzením žadatele, neboť správní orgán není oprávněn namísto žadatele jeho tvrzení jakkoli měnit či doplňovat. Bylo tudíž na žalobci, aby podrobně a konkrétním způsobem popsal, v čem spočívala v době povoleného dlouhodobého pobytu za účelem účasti v právnické osobě jeho činnost ve společnosti MARKODEX I.V. s.r.o. na území České republiky. Žalobce tvrdil konkrétní skutečnosti o své činnosti prováděné pro uvedenou společnost. Prvostupňový správní orgán ani žalovaný však k těmto tvrzením žalobce nepřihlédl. Žalovaný v jeho neprospěch posoudil odpověď nevím na otázku, zda by věděl, zda firma zveřejňuje na internetu její hospodářské výsledky ve sbírce listin. Tvrzení žalobce uvedená ve výpovědi účastníka řízení se měla stát podkladem pro jejich dokazování ve správním řízení. Důkazní břemeno se přesunulo v takovém případě na stranu správního orgánu, který měl postupovat podle § 50 odst. 2 správního řádu, podle něhož *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.* Žalobce nebyl vyzván, aby svá tvrzení prokázal, aby předložil důkaz svědčící o jejich pravdivosti. Ačkoliv navrhoval v odvolání, aby byli vyslechnuti jednatele společnosti MARKODEX I.V. s.r.o., žalovaný k doplnění správního řízení v tom směru nepřistoupil. Žalobci tak nebyla dána v prvostupňovém řízení ani v rámci odvolacího řízení možnost, aby svá tvrzení o účasti v dané obchodní společnosti prokázal, aby se stala předmětem dokazování v daném správním řízení. Pokud by byla jeho tvrzení následně prokázána, bylo by nutné dospět k závěru, že dosavadní účel pobytu plnil. Povinnost zjistit ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ležela po provedeném výslechu žalobce jako účastníka řízení na správním orgánu, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Správní orgán byl limitován tvrzeními žalobce, tedy skutečnostmi žalobcem uváděnými, ohledně nichž bylo nezbytné provést dokazování, ke kterému prvostupňový správní orgán ani žalovaný nepřistoupili. Soud proto shledal uvedenou žalobní námitku důvodnou.

18. Nedůvodnou naopak shledal soud námitku porušení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby*

odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. A porušení § 174a ZPC, podle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

19. Dle žalobce žalovaná postupovala ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu v rozporu s veřejným zájmem a nesprávně aplikovala ustanovení § 174a ZPC na soukromý a rodinný život žalobce, když ignorovala válečný konflikt v domovské zemi žalobce na Ukrajině, tamější všeobecnou vojenskou mobilizaci a jeho případné vojenské nasazení v bojových operacích. Dle soudu u žalobce nebyly žádné okolnosti ohledně jeho soukromého a rodinného života, které by měl správní orgán posuzovat dle § 174a ZPC, s ohledem na skutečnost, že ze žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 21.3.2013 i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce je svobodný, bezdětný a jeho matka, otec i sestra žijí na Ukrajině. Žalobcem popisovaná situace na Ukrajině přímo nesouvisí s pobytovým statutem žalobce. Soud by se jí zabýval spíše, pokud by rozhodoval o žádosti o udělení azylu na území České republiky, či o doplňkové ochraně podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Na základě tvrzení této skutečnosti však nemohla být shledána důvodnou v řízení o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu.

Závěr

20. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

V. Náklady řízení

21. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

22. Zástupce žalobce požadoval na nákladech řízení náhradu za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé, účast při soudním jednání), za 3 režijní paušály za tyto úkony, náhradu za cestu z Prahy do Plzně a zpět, náhradu za promeškaný čas, to vše zvýšené o DPH.

23. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu činí 3.100,- Kč a podle

§ 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300,- Kč.

24. Odměna advokáta sestává ze 3 úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemný podání ve věci samé - žaloba) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne 17.2.2016), tj. včetně paušální částky **10.200,- Kč** (9.300,- Kč + 900,- Kč).

25. Náhrada cestovních výdajů advokáta vozidlem Mazda 3, spz: 8A8 1623 za 190 km ze sídla advokáta (Slezská 36, Praha 2) do sídla soudu (Veleslavínova 40, Plzeň) a zpět činí **1.100,08 Kč** (722 + 378,08). Základní sazba dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 385/2015 Sb.“) činí **722,- Kč** (u osobních silničních motorových vozidel 3,80 Kč za 1 km jízdy; $3,80 \times 190 = 722$). Náhrada za pohonné hmoty činí **378,08 Kč** [výše průměrné ceny za 1 litr pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 věty třetí zákoníku práce činí podle § 4 písm. a) vyhlášky č. 385/2015 Sb. u Benzínu 95 29,70 Kč; průměrná spotřeba na 100 km dle technického průkazu činí 6,7 litrů/100 km; množství spotřebované pohonné hmoty = $6,7 \times 1,90 = 12,73$; násobek ceny pohonné hmoty 29,70 Kč a množství spotřebované pohonné hmoty $12,73 = 378,08$ Kč].

26. Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu z Prahy do Plzně a zpět **600,- Kč** (6 půlhodin po 100 Kč).

27. Odměna advokáta sestává z odměny za právní služby včetně režijních paušálů v částce 10.200,- Kč, náhrady cestovních výdajů 1.100,08 Kč, náhrady za promeškaný čas 600,- Kč, tj. **11.900,08 Kč** a DPH z této částky **2.499,0168 Kč**, a činí celkem **14.399,0968 Kč**.

28. K odměně advokáta bylo připočteno **4.000,- Kč** za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč dle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o soudních poplatcích) a za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví ve výši 1.000,- Kč podle pol. 20 Sazebníku poplatků, přílohy zákona o soudních poplatcích.

29. Náklady řízení tak činí 18.399,0968 Kč, zaokrouhlené na **18.399,- Kč**. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 17. února 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová